

кува и едновременно е пълно съ тревога. Азъ нѣма да живѣя дълго, Ицо. Увѣренъ съмъ въ това. Но знай, че ще умра спокоенъ. Ти нѣма да изоставишъ Иоанъ и Александъръ. Ти ще почетешъ правата имъ. Вѣрвамъ въ тебе и Петра. Съ Асѣна — нѣма да се свърши родътъ на Асѣновци. И дълото нѣма да остане неизпълнено...

Иваница махна съ ржка.

— Какъ може да ти идатъ днесъ на умъ такива работи. Я заговори за друго!

Но князътъ искаше самъ да заглуши тревогата, която внезапно бѣ обхванала и него. Необяснима, безсмыслена тревога, която стиска гърлото и изстудява прѣститъ на ржцетъ.

Надвечеръ, въ далечината се изрѣзаха могъщите горди кули и яки стени на Цареveckката крепостъ.

Бавно и тържествено мина шествието срѣдъ две редици ликуващъ народъ и спрѣ подъ южното подножие на Царевецъ. Архиепископъ Василий, обкржженъ отъ всичкитъ епископи, посрещна и благослови победителя. Следъ това примата братя отлетѣха като птици по каменния рѣтъ. Тамъ, тамъ, задъ тия тъмни кули, бѣха близкитъ на сърдцата имъ.

Защо Елена не излѣзе да ни посрещне както други пжтъ при първата порта? — си мислѣше Асѣнъ, докато подъ копитото на коня му звънко ехтѣха плочитъ на дворчето, заградено между крепостнитъ стени. И при втората я нѣмаше. И при третата. Страшна тревога сгърчи сърдцето му. Изведнажъ една свѣтла сѣнка прегради пжтя му, той скоочи на земята, две топли ржце обвиха врата му, благоуханенъ дъхъ облѣ почернѣлото му отъ слънцето лице.

— Асѣне!. Най-последъ... живъ, здравъ. Господи и Света Богородице, благодаря ви!

Иоанъ и Александъръ дърпаха баща си за дрехитъ и скачаха като обезумѣли отъ радостъ жребчета.

Петъръ прегърна майка си. Но изведнажъ се дръпна изъ ржцетъ ѝ, жълтъ като месечина.

— Кога? — пошъпнаха треперящитъ му устни.